

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 123/14
Λουξεμβούργο, 11 Σεπτεμβρίου 2014

Απόφαση στην υπόθεση C-67/13
Groupement des cartes bancaires (CB) κατά Επιτροπής

Κατά το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε βασίμως να συναγάγει ότι τα τιμολογιακά μέτρα της κοινοπραξίας Groupement français des cartes bancaires είχαν «ως αντικείμενο» να περιορίσουν τον ανταγωνισμό

Το δίκαιο της Ένωσης¹ απαγορεύει τις συμφωνίες, τις αποφάσεις ενώσεως επιχειρήσεων ή τις εναρμονισμένες πρακτικές που έχουν «ως αντικείμενο» ή «ως αποτέλεσμα» να εμποδίζουν, να περιορίζουν ή να νοθεύουν τον ανταγωνισμό εντός της εσωτερικής αγοράς. Τέτοιου είδους μέτρα συνιστούν περιορισμό του ανταγωνισμού «λόγω του αντικειμένου» τους αν είναι αρκούντως επιζήμια για τον ανταγωνισμό, όπως για παράδειγμα ο οριζόντιος καθορισμός των τιμών από τις συμπράξεις. Τα μέτρα που περιορίζουν τον ανταγωνισμό λόγω του αντικειμένου τους μπορούν να απαγορεύονται από το δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης χωρίς να απαιτείται να εξετάζονται τα συγκεκριμένα αποτελέσματα που μπορούν να έχουν αυτά στην αγορά.

Το «Groupement des cartes bancaires» (κοινοπραξία τραπεζικών καρτών) συστάθηκε το 1984 στη Γαλλία με σκοπό να παρέχεται η δυνατότητα στους κατόχους τραπεζικής κάρτας «CB» εκδοθείσας από μέλος της εν λόγω κοινοπραξίας να προβαίνουν σε πληρωμές σε συνεργαζόμενους εμπόρους ή/και να αποσύρουν χρήματα από τις ταμειολογιστικές μηχανές των μελών της κοινοπραξίας. Το 2002 η κοινοπραξία έλαβε τρία τιμολογιακά μέτρα: 1) επέβαλε ένα «τέλος MERFA» (τέλος μηχανισμού ρυθμίσεως της λειτουργίας πληρωμών) επιβαρύνον τα μέλη της κοινοπραξίας των οποίων η δραστηριότητα εκδόσεως τραπεζικών καρτών ήταν μεγαλύτερη από τη δραστηριότητα εντάξεως νέων εμπόρων στο σύστημα, 2) προέβλεπε την επιβολή τέλους προσχωρήσεως στα νέα μέλη, που περιελάμβανε ένα πάγιο ποσό και ένα πρόσθετο τέλος προσχωρήσεως για τα μέλη των οποίων ο αριθμός υφισταμένων καρτών υπερέβαινε ορισμένο όριο σε δεδομένη χρονική στιγμή και 3) επέβαλε ένα τέλος ανά εκδιδόμενη κάρτα, επιβαρύνον τα «μη ενεργά» μέλη, δηλαδή τα μέλη της κοινοπραξίας χωρίς καθόλου δραστηριότητα ή με περιορισμένη δραστηριότητα πριν από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος των νέων τιμολογιακών μέτρων.

Με απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2007² η Επιτροπή συνήγαγε ότι τα τιμολογιακά μέτρα που έλαβε η κοινοπραξία ήταν αντίθετα προς το δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης τόσο λόγω του αντικειμένου τους όσο και λόγω των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων τους, υποχρέωσε δε την κοινοπραξία να παύσει αμέσως την παράβαση αυτή και να μη λάβει οποιοδήποτε άλλο παρόμοιο μέτρο στο μέλλον.

Η κοινοπραξία άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως αυτής.

Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή³ με το αιτιολογικό ότι η Επιτροπή είχε βασίμως καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα επίμαχα τιμολογιακά μέτρα περιόριζαν τον ανταγωνισμό λόγω του αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αντικειμένου τους και αποτελούσαν παράνομη

¹ Άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

² Απόφαση C (2007) 5060, τελικό, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 17ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με μια διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (COMP/D1/38606 – Groupement des cartes bancaires «CB»).

³ Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Νοεμβρίου 2012, CB κατά Επιτροπής (υπόθεση T-491/07).

απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι παρείλκε να εξετάσει τα αποτελέσματα των μέτρων αυτών στην αγορά. Η κοινοπραξία άσκησε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου. Ενώπιον του Δικαστηρίου, η κοινοπραξία υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της έννοιας του περιορισμού του ανταγωνισμού λόγω του αντικειμένου.

Με τη σημερινή του απόφαση το Δικαστήριο επισημαίνει ότι **το Γενικό Δικαστήριο δεν εκτίμησε ορθώς την ύπαρξη περιορισμού του ανταγωνισμού «λόγω του αντικειμένου»**. Κατά το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε ότι το ουσιώδες νομικό κριτήριο προς προσδιορισμό του αν ένας συντονισμός μεταξύ επιχειρήσεων περιλαμβάνει περιορισμό του ανταγωνισμού «λόγω του αντικειμένου» έγκειται στη διαπίστωση ότι ένας τέτοιος συντονισμός είναι καθαυτός αρκούντως επιζήμιος για τον ανταγωνισμό. Με την απόφασή του το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι τα επίδικα μέτρα έχουν ως σκοπό την παρεμπόδιση του ανταγωνισμού εκ μέρους των νεοεισερχομένων στην αγορά εκδόσεως καρτών πληρωμής στη Γαλλία, διότι επιβάλλουν την υποχρέωση στις μετέχουσες τράπεζες είτε να καταβάλλουν ένα τέλος είτε να περιορίσουν τις σχετικές με την έκδοση καρτών δραστηριότητές τους. Το Δικαστήριο κρίνει ότι, με τον τρόπο αυτό, **το Γενικό Δικαστήριο** εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους τα μέτρα αυτά, λαμβανομένου υπόψη του τρόπου διατυπώσεώς τους, είναι ικανά να περιορίσουν τον ανταγωνισμό, **χωρίς όμως να εξηγήσει πώς ο εν λόγω περιορισμός του ανταγωνισμού είναι αρκούντως επιζήμιος για να μπορεί να χαρακτηριστεί ως περιορισμός «λόγω του αντικειμένου»**.

Κατά το Δικαστήριο, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε το πολύ να συναγάγει ότι τα μέτρα αυτά είχαν ως αντικείμενο την επιβολή οικονομικής συνεισφοράς στα μέλη της κοινοπραξίας που απλώς επωφελούνταν από τις προσπάθειες των άλλων μελών στον τομέα των πληρωμών. Εντούτοις, ένα τέτοιο αντικείμενο δεν μπορεί να λογίζεται, εκ της φύσεώς του, ως επιζήμιο για την ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού, καθόσον μάλιστα το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η καταπολέμηση του παρασιτισμού του συστήματος καρτών αποτελούσε θεμιτό σκοπό.

Επιπλέον, το Δικαστήριο τονίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, προβαίνον δήθεν σε εξέταση των «δυνατοτήτων επιλογής» τις οποίες παρείχαν στα μέλη της κοινοπραξίας τα επίμαχα μέτρα (ήτοι είτε την καταβολή ενός τέλους είτε τον περιορισμό της εκδόσεως τραπεζικών καρτών), εκτίμησε στην πραγματικότητα τα ενδεχόμενα αποτελέσματα των μέτρων και όχι το αντικείμενό τους. Με τον τρόπο αυτόν το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το ίδιο ότι τα επίμαχα μέτρα δεν μπορούν να λογίζονται «εκ της φύσεώς τους» ως επιζήμια για την ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού.

Λαμβανομένης υπόψη της πλάνης αυτής, **το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και αναπέμπει την υπόθεση στο τελευταίο, προκειμένου να εξετάσει αν τα επίμαχα μέτρα μπορούσαν να απαγορευθούν λόγω των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων τους**.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ : Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναίρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναίρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναίρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582